

Město z popela

CASSANDRA

CLARE

NÁSTROJE SMRTI 2

SÁGA O LOVCÍCH STÍNŮ

Město z popela

Město z popela

CASSANDRA

CLARE

NÁSTROJE SMRTI ②

#BOKLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

Copyright © 2008 by Cassandra Claire LLC
Translation © Eva Maršíková 2009, 2013
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2019

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uložena ve vyhledávacím systému či šířena jakýmkoliv způsobem (elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním či jinak) bez předchozího svolení majitelů autorských práv.

Z anglického originálu *City of Ashes (The Mortal Instruments)*, který vydalo nakladatelství Margaret K. McElderry Books v USA roku 2008, přeložila Eva Maršíková

Editor Jan Pavel

Produkce Dana Klimová

Vydalo Nakladatelství Slovart, spol. s r. o.,

v edici #BOOKLAB, v Praze roku 2019

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným doporučením pro konečné prodejce.

ISBN 978-80-7529-688-7

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Pro mého otce,
který rozhodně není padouch.
Nebo jenom trošku.

Poděkování

Tuto knihu bych nikdy nedokázala napsat bez pomoci a podpory své skupiny tvůrčího psaní, jejímiž členy jsou Holly Blacková, Kelly Linková, Ellen Kushnerová, Delia Shermanová, Gavin Grant a Sarah Smithová. Také bych se neobešla bez týmu NB, tedy bez Justine Larbalestierové, Maureen Johnsonové, Margaret Crockerové, Libby Brayové, Cecil Castellucciové, Jaidy Jonesové, Diany Peterfreundové a Marissy Edelmanové. Dále bych ráda poděkovala Eve Sinaikové a Emily Lauerové za pomoc (a nevybíravé komentáře) a Sarah Rees Brennanové za to, že miluje Simona více než kdokoli jiný na světě. Mé díky patří i všem v nakladatelstvích Simon & Schuster a Walker Books za to, že věřili v úspěch těchto knih. Obzvláště vděčná jsem své redaktorce Karen Wojtylové za všechny ty poznámky fialovou tužkou, Sarah Paynové za provádění změn dávno po uzávěrce, Baře MacNeillové za udržování přehledu o Jaceově zbrojním arzenálu a svému agentovi Barrymu Goldblattovi, který mi dokáže říct, že se chovám jako idiot, když se tak opravdu chovám. Také chci poděkovat své rodině – matce a otci, Kate Connerové, Jimu Hillovi, tetě Naomi a sestřenici Joyce, za neustálou podporu. A samozřejmě i za Joshe, který vydá méně než za tři.

Hořká slova

*Znám tvé ulice, mé sladké město,
znám démony a anděly,
již v tvých větvích sedávají jako ptáci.
Znám tebe, řeko, jako bys mi protékala srdcem.
Jsem tvá dcera – bojovnice.
Z tvého těla splétají se písmena,
jako se pramen splétá z vody.
Jsou jazyky,
jimž jsi předlohou,
a když jimi mluvíme,
to město stoupá vzhůru.*

Elka Clokeová

Prolog

DÉMANTY A DÝM

Ta velkolepá budova tvořená sklem a ocelí vyrůstala z parcely na Front Street jako jiskřící jehla s hrotem zapíchnutým do oblak. Metropole, nejdražší z nových obytných mrakodrapů na dolním Manhattanu, měla padesát sedm pater. Nejluxusnější apartmá se nacházelo v posledním, sedmapadesátém patře. Bylo to mistrovské dílo s elegantním černobílým designem. Od holých mramorových podlah, na nichž se ještě ani nestačil usadit prach, se odrážely hvězdy, jejichž svit sem pronikal obrovskými okny nahrazujícími stěny. Okenní sklo bylo perfektně čisté a poskytovalo tak dokonalou iluzi chybějící překážky mezi výhledem a vyhlížejícím, že i ti, jimž je strach z výšek cizí, tu občas pocítili závrať.

Hluboko dole se vinula stříbřitá stužka East River, místy spoutaná zářícími mosty a posetá miniaturními tečkami lodí. Tvořila předěl mezi Manhattanem a Brooklynem, dvěma břehy plnými světel. Za jasných nocí bylo možné na jihu zahlédnout nasvícenou sochu Svobody, dnes večer však byla mlha a Liberty Island se ukrýval za mléčnou hradbou.

Byl to úchvatný pohled, avšak muž, jenž stál u okna, nevypadal nijak zvlášť ohromeně. Jeho úzká, přísná tvář se mračila. Odvrátil se od okna, udělal několik dlouhých kroků a podpatky jeho vysokých bot zaklapaly o mramorovou podlahu. „Jak to, že ještě nejsi hotový?“ zeptal se a prohrábl si rukou vlasy barvy soli. „Už jsme tu skoro hodinu.“

Chlapec klečící na zemi k němu nervózně a poněkud podrážděně vzhlédl. „To je tím mramorem. Je tvrdší, než jsem čekal. Pentagram se do něj špatně ryje.“

„Tak pentagram vynech.“ Zblízka bylo vidět, že navzdory bílým vlasům není muž starý. Jeho pevná tvář měla přísné rysy, avšak neporušené vráskami, a jeho oči byly jasné a klidné.

Chlapec ztěžka polkl a černá blanitá křídla, jež mu vyrůstala z úzkých lopatek (na zádech džínové bundy si na ně musel vyříznout otvory), se nervózně zatřepetala. „Pentagram je nezbytnou součástí všech rituálů vyvolávání démonů. To přece víte, pane. Bez něj –“

„Nebudeme chráněni. To dobře vím, Eliáši. Ale pospěš si. Viděl jsem čaroděje, kteří by za tu dobu, co jsi tu nakreslil polovinu pěticipé hvězdy, dokázali vyvolat démona, pěkně si s ním popovídat a zase ho rychle poslat zpátky do pekel.“

Chlapec neodpověděl, jenom se s novou vervou vrhl do práce. Z čela mu odkapával pot a on si prsty spojenými jemnou pavučinovou blánou odhrnul vlasy z očí. „Tak,“ řekl konečně a s povzdechem se posadil na paty, „už je to hotové.“

„Dobře.“ Muž vypadal potěšeně. „Takže můžeme začít.“

„A co peníze...“

„Už jsme se dohodli. Peníze dostaneš, teprve až si promluvíme s Agramonem, dřív ne.“

Eliáš se postavil a sundal si bundu. I přes škvíry, které v ní vyřízl, mu stále ještě nepohodlně stahovala křídla. Když už je nesvírala látka, plně se roztáhla a zvedla v nevětrané místnosti lehký váněk. Křídla měla barvu olejové skvrny – černou, s žilkami oslnivých duhových barev. Muž se od něj odvrátil, jako by mu byl pohled na křídla nepříjemný, ale Eliáš si toho zřejmě nevšiml. Proti směru hodinových ručiček začal chodit kolem vyrytého pentagramu a prozpěvovat monotónní nápěv v jazyce démonů, který zněl jako praskání plamenů.

Obrys pentagramu se najednou vzňal za zvuku, jenž připomínal syčení vzduchu unikajícího z pneumatiky. Ve dvanácti obrovských oknech se odrazilo dvanáct planoucích pěticipých hvězd.

Uvnitř pentagramu se něco pohybovalo, něco černého a beztvarého. Eliáš teď zpíval rychleji, pozvedl ruce protkané pavučinami a prsty načrtl do vzduchu několik spletitých tvarů, které zmizely v modrých plamenech. Muž nemluvil chťónštinou, jazykem čarodějů, příliš plynne, znal však dostatek slov, aby porozu-

měl Eliášovu zpěvu, který se opakoval stále dokola: *Volám tě, Agramone. Volám tě z dalek mezi světy.*

Muž vklouzl rukou do kapsy. Prsty se dotkl čehosi tvrdého, chladného a kovového. Usmál se.

Eliáš se zastavil. Stál teď před pentagramem, jeho hlas se zvedal a zase klesal v monotónním zpěvu a okolo něj jako blesky poskakovaly modré plameny. Uvnitř pentagramu se náhle zvedl proudček černého dýmu. Stoupal ve spirále vzhůru, rozšiřoval se a sílil. V dýmu visely dvě oči jako drahokamy zachycené v pavučině.

„*Kdo mne sem přivolal přes celé světy?*“ zaburácel Agramon hlasem připomínajícím tříštění skla. „*Kdo si mne žádá?*“

Eliáš přestal zpívat. Pořád ještě stál před pentagramem, úplně nehybně, až na křídla, která se pomalu pohybovala. Vzduch páchl rzí a spáleninou.

„Agramone,“ oslovil čaroděj démona. „Jsem čaroděj Eliáš. To já jsem tě přivolal.“

Chvilí bylo ticho. Pak se démon zasmál, jak jen se může smát dým. Ten smích šířil jako kyselina. „*Hloupý čaroději,*“ zasípál Agramon. „*Hloupý chlapče.*“

„To ty jsi hloupý, když si myslíš, že mě můžeš ohrozit,“ odpovéděl Eliáš, ale jeho hlas se chvěl stejně jako jeho křídla. „Jsi uvězněn v pentagramu, dokud tě nevypustím, Agramone.“

„*Opravdu?*“ Neustále se přelévající oblak dýmu se vpředu vzdul. Vyrázilo z něj rameno ve tvaru lidské ruky a přejelo po okraji žhnoucího pentagramu, který démona obklopoval. Pak dým jedním náhlým pohybem překypěl přes okraje hvězdy, převalil se přes ně jako vlna přes přístavní molo. Plameny zablikaly a odumřely a Eliáš s výkřikem uskočil dozadu. Z úst mu rychle proudila slova v chtónštině, zaříkávadla sloužící k ovládnutí a zahrnutí démona. Nic se však nestalo. Černé mračno neúprosně rostlo a dostávalo určitý tvar, tvar obrovského, odporného netvora, jehož žhnoucí oči se proměňovaly, rostly do velikosti talířů a děsivě plály.

Muž s nezúčastněným zájmem sledoval, jak Eliáš znovu vykřikl a obrátil se na útěk. Ke dveřím se však už nedostal. Agramon

vyrazil kupředu a jeho černá masa srazila čaroděje k zemi jako vlna vroucího dehtu. Eliáš se tomu náporu chvíli chabě bránil a pak zůstal ležet bez hnutí.

Černý dým se stáhl a na mramorové podlaze po něm zůstalo čarodějovo zhroutené tělo.

„Doufám,“ ozval se muž, který mezitím z kapsy vytáhl onen chladný kovový předmět a teď si jej líně přehazoval v ruku, „že jsi mu neudělal nic, kvůli čemu bych ho už nemohl použít. Potřebuji totiž jeho krev.“

Agramon se otočil, černý sloup dýmu se smrtícíma démantovými očima. Ty se zaměřily na muže v drahém obleku, na jeho úzkou, lhostejnou tvář, na černá znamení pokrývající jeho kůži a na zářící předmět, který držel v ruce. „*Ty jsi zaplatil tomu dítěti, aby mne přivolalo? A neřekl jsi mu, čeho jsem schopen?*“

„Přesně tak,“ přitakal muž.

Agramonův hlas prozrazoval neochotný obdiv. „*To bylo chytré.*“

Muž udělal krok směrem k démonovi. „Ano, já jsem totiž velice chytrý. A navíc jsem teď tvým pánem. Mám Pohár smrti. Musíš mne poslouchat, nebo nést následky.“

Démon chvíli nic neříkal. Pak sklouzl k zemi a posměšně napodobil pokleknutí na znamení podřízenosti, tedy alespoň do té míry, do jaké může pokleknout stvoření bez hmotného těla. „*Jsem vám k službám, můj pane...*“

Ta věta byla zdvořile zakončena otázkou.

Muž se usmál. „Můžeš mi říkat Valentýne.“

Část první
Sezona v pekle

Myslím, že jsem v pekle, tedy jsem tam.

Arthur Rimbaud

VALENTÝNŮV ŠÍP

„Ještě se zlobíš?“

Alek, který se opíral o stěnu výtahu, vrhl ve stísněném prostoru na Jace vzteklý pohled. „Já se nezlobím.“

„Ale zlobíš.“ Jace vyčítavě mávl rukou směrem ke svému nevlastnímu bratrovi a pak vyjekl, protože mu paží projela ostrá bolest. Potom, co se pod ním dnes odpoledne prolomila shnilá dřevěná podlaha a on spadl přes tři podlaží na hromadu starého železa, ho bolelo celé tělo. Měl pohmožděné dokonce i prsty. Alek, jenž teprve nedávno odložil berle, které mu pomáhaly v chůzi po boji s Abaddonem, nevypadal o mnoho lépe, než se Jace cítil. Měl zabláčené šaty a kolem obličeje mu visely zplihlé prameny vlasů, spleené potem. Přes jednu tvář se mu táhl dlouhý šrám.

„Ale nezlobím,“ procedil Alek mezi zuby. „Jenom proto, že tvrdil, že dračí démoni už vyhnuli –“

„Říkal jsem, že skoro vyhnuli.“

Alek na něj namířil prst. „Skoro,“ řekl a hlas se mu třásl hněvem, „není ANI ZDALEKA DOSTATEČNÉ.“

„Aha,“ opáčil Jace. „Asi budu muset požádat, ať kvůli Alekovi změni v učebnici démonologie údaj ‚skoro vyhnulý‘ na ‚zdaleka ne dostatečně vyhnulý‘. Má totiž rád, když jsou příšery opravdu, ale opravdu pořádně vyhnulé. Budeš se pak cítit líp?“

„Ale no tak, kluci,“ vložila se do toho Isabela, která si do té doby prohlížela obličej v zrcadle výtahu. „Nehádejte se.“ Se zářivým úsměvem se obrátila k zrcadlu zády. „Bylo to sice trochu akčnější, než jsme čekali, ale zase to byla docela zábava, ne?“

Alek se na ni podíval a zavrtěl hlavou. „Jak to, že se nikdy nezašpiníš od bláta?“

Isabela přemýšlivě pokrčila rameny. „Mám čistou duši. Odpuzuje to špínu.“

Jace si odfrkl tak hlasitě, že se k němu zamračeně otočila. Zatrřepetal jí před obličejem zablácenými prsty s černými pŕlměsíci pod nehty. „Ty? Ty jsi skrz naskrz prohnílá.“

Isabela se chystala odpovědět, ale výtah se právě za skřípění brzd zastavil. „Tuhle věc už by měl někdo opravit,“ řekla a trhnutím otevřela dveře. Jace za ní vyšel do vstupní haly a už se těšil, jak odloží zbroj a zbraně a dá si horkou sprchu. Přesvědčil své nevlastní sourozence, aby se s ním vydali na lov, i když ani jednomu z nich se moc nelíbilo, že by měli lovit na vlastní pěst, když jim teď už neradil Hodge. Jace ale toužil po zapomnění, které mu přinese boj, po drsném rozptýlení při zabíjení a po zraněních, která ho přivedou na jiné myšlenky. A protože věděli, jak moc to chce, šli s ním a plížili se špinavými a opuštěnými podzemními tunely, dokud nenašli dračího démona a nezabili jej. Všichni tři pracovali v dokonalé shodě, jako obvykle. Jako jedna rodina.

Rozepnul si bundu a pověsil ji na věšák na zdi. Alek seděl vedle něj na nízké dřevěné lavičce a snažil se setřást z nohou zablácené boty. Tiše si broukal nějaký popěvek bez melodie, čímž dával Jaceovi najevo, že se přece jen tolik nezlobí. Isabela si vytahovala sponky z dlouhých černých vlasů, které jí postupně padaly na ramena. „Mám hlad,“ řekla. „Kdyby tady tak byla máma a něco nám uvařila.“

„Ještěže tu není,“ poznamenal Jace, který si právě rozepínal pás se zbraněmi. „Šílela by kvůli těm kobercům.“

„To máš tedy pravdu,“ promluvil čísi chladný hlas. Jace se rychle otočil, pořád ještě s pásem v rukou, a uviděl Marysu Lightwoodovou, která stála se založenýma rukama ve dveřích. Na sobě měla naškrobený černý cestovní kostým a její vlasy, stejně černé jako Isabeliny, byly staženy do tlustého ohonu, který jí sahal až do půli zad. Její ledově modré oči přejely přes všechny tři jako pátrací reflektor.

„Mami!“ Isabela se vzpamatovala a běžela svoji matku obejmout. Alek vstal a připojil se k nim, i když se přitom pokoušel nedat najevo, že stále ještě trochu kulhá.

Jen Jace se nepohnul. V pohledu, kterým po něm Marysa přejela, bylo cosi, co ho zmrazilo na místě. Přece neřekl nic tak strašného, ne? Z její posedlosti starými koberci si dělali legraci pořád...

„Kde je táta?“ zeptala se Isabela, když matku pustila. „A Max?“

Následovala téměř nepostřehnutelná pauza. Pak Marysa řekla: „Max je ve svém pokoji. A váš otec bohužel zůstal v Alicante. Musel se ještě o něco postarat.“

Alek, který dokázal atmosféru odhadnout poněkud citlivěji než jeho sestra, trochu zaváhal. „Děje se něco?“

„Na to bych se spíš měla zeptat já vás,“ řekla jeho matka suše. „Ty kulháš?“

„Já –“

Lhaní Alekovi moc nešlo. Isabela bez zaváhání převzala slovo: „Honili jsme v podzemních tunelech dračího démona. Ale nic to nebylo.“

„A ten vyšší démon, se kterým jste bojovali minulý týden, to taky nic nebylo?“

To umlčelo i Isabelu. Podívala se na Jace, který ihned zatoužil, aby to nebyla udělala.

„Nebylo to plánované.“ Jace se nemohl soustředit. Marysa se s ním ještě nepřivítala, ani ho nepozdravila, jen se na něj dívala očima podobnými modrým dýkám. V srdci cítil prázdnotu, která se neustále rozpínala. Takhle se na něj nikdy nedívala, ať už udělal cokoli. „Byla to chyba...“

„Jaci!“ Max, nejmladší z dětí Lightwoodových, se prodral kolem své matky, vyhnul se její natažené ruce a vrazil do pokoje. „Jsi zpátky! Všichni jste zpátky!“ Točil se v kruhu a vítězoslavně se culil na Aleka a Isabelu. „Zdalo se mi, že slyším výtah.“

„A mně se zdálo, že jsem ti řekla, ať zůstaneš ve svém pokoji,“ řekla Marysa.

„Na to si nevzpomínám,“ odpověděl Max s takovou vážností, že se nad tím musel pousmát i Alek. Max byl na svůj věk malý, vypadal by tak na sedm, ale vyzařovala z něj jakási svébytná